

Sygn. akt VII U 2667/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2015 roku.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO Danuta Dadej-Więsyk

Protokolant sekr. sąd. Katarzyna Trafisz

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2015 roku w Lublinie

sprawy B. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania B. L.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 20 listopada 2014 roku znak: (...)

odwołanie oddala.

Sygn. akt VII U 2667/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 listopada 2014 roku, Znak:(...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił B. L. prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.). Organ emerytalny odmówił ustalenia prawa do emerytury z uwagi na to, że wnioskodawczyni nie udowodniła co najmniej 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (decyzja – k. 19 akta emerytalne).

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła B. L. domagając się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury. W uzasadnieniu wskazała, iż wykonywała pracę w warunkach szczególnych na stanowisku ciastkarz oraz piekarz (odwołanie – k. 2 – 3 akta sądowe).

W odpowiedzi na odwołanie organ emerytalny wnosił o jego oddalenie, argumentując jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie – k. 4 – 5 a.s.).

W toku dalszego postępowania strony podtrzymywały swoje stanowiska procesowe (protokół – k. 21, 46 v. i 60 v. a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

B. L., urodzona (...), w dniu (...) roku złożyła wniosek o emeryturę, w którym wskazała, iż jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Wnioskodawczyni wносиła o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (wniosek o emeryturę - k. 1 - 4 a.e).

Na podstawie złożonych przez wnioskodawczynię dokumentów, decyzją z dnia 20 listopada 2014 roku organ ustalił na dzień 1 stycznia 1999 roku łączny okres podlegania ubezpieczeniom w wymiarze 22 lat, 3 miesiące i 28 dni tj. 18 lat, 6 miesięcy i 17 dni okresów składkowych oraz 3 lat, 9 miesięcy i 11 dni okresów nieskładkowych.

Organ rentowy w uzasadnieniu swojej decyzji wskazał, iż do pracy w szczególnych warunkach nie zaliczył okresów zatrudnienia:

- od 1 lipca 1992 do 31 grudnia 1998 roku (6 lat, 4 miesiące i 15 dni) na podstawie zaświadczenia z dn. 21 marca 2013 roku - ponieważ pracodawca nie podał rodzaju wykonywanej pracy w szczególnych warunkach w tym okresie - ściśle według wykazu, działu, pozycji załącznika do rozporządzenia z 7 lutego 1983 roku, ponadto zdaniem organu zaświadczenie nie może stanowić środka dowodowego, ponieważ nie zawiera pieczętki firmowej zakładu pracy oraz brak jest pieczętki imiennej osoby podpisującej dokument;

- od 1 lutego 1978 roku do 5 września 1987 roku (9 lat, 7 miesięcy i 5 dni) na podstawie przedłożonego świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dn. 22 lutego 2013 roku, wystawionego przez (...)w L., ponieważ brak jest charakteru wykonywanej pracy oraz podane stanowisko - "cukiernik-ciastkarz" nie jest tożsamy ze stanowiskiem podanym w powołanym przepisie resortowym;

- od 1 lipca 1991 roku do 31 lipca 1992 roku na podstawie przedłożonego świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 8 października 2014 z (...) ponieważ stanowisko pracy podane w w/w świadectwie - „piekarz” nie odpowiada ściśle stanowisku pracy podanemu w powołanych przepisach resortowych (decyzja - k. 19 a.e.).

Na skutek złożenia przez wnioskodawczynię dodatkowej dokumentacji, decyzją z dnia 17 grudnia 2014 roku organ ustalił na dzień 1 stycznia 1999 roku łączny okres podlegania ubezpieczeniom w wymiarze 23 lat, 4 miesiące i 2 dni tj. 19 lat, 6 miesięcy i 22 dni okresów składkowych oraz 3 lat, 9 miesięcy i 10 dni okresów nieskładkowych. Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie zaliczył wnioskodawczyni żadnego okresu jako pracy wykonywanej w warunkach szczególnych powołując te same argumenty jak w decyzji z dnia 20 listopada 2014 roku (decyzja - k. 23 a.e.).

W celu dokonania niezbędnych ustaleń Sąd dopuścił dowody z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, aktach ZUS i aktach osobowych wnioskodawczyni (k. 14, 40 i 51) oraz dowody osobowe w postaci zeznań wnioskodawczyni B. L. (protokół - k. 46 v. - 47 a.s. oraz 62 - 62 v. a.s.) oraz zeznań świadków: M. Z. (1) (protokół - k. 60 v. - 61 v. a.s.) i H. P. (protokół - k. 61 v. - 62 a.s.).

Wnioskodawczyni na podstawie umowy o pracę z dnia 17 grudnia 1977 roku została zatrudniona na czas określony od 19 grudnia 1977 roku do 31 stycznia 1978 roku w wymiarze 1/2 etatu w na stanowisku wykwalifikowanej pomocy cukiernika, a następnie na podstawie umowy o pracę z 12 stycznia 1978 roku wnioskodawczyni od dnia 1 lutego 1978 roku wykonywała pracę na w/w wymienionym stanowisku w pełnym wymiarze czasu (umowa o pracę z dnia 17 grudnia 1977 roku oraz z dnia 12 stycznia 1978 roku - akta osobowe w kopercie - k. 14 a.s.).

Praca pomocnika polegała na przesiewaniu mąki, przynoszeniu potrzebnych składników, sprzątaniu oraz zmywaniu. Pomocnicy stojąc obok wykwalifikowanego pracownika uczyli się wykonywania zawodu (zeznania wnioskodawczyni - k. 46 v. - 47 a.s.).

Następnie od dnia 1 sierpnia 1980 roku B. L. w omawianym zakładzie pracy rozpoczęła pracę na stanowisku cukiernik.

Wnioskodawczyni pracując w ciastkarni przy kawiarni (...) w L. wykonywała ciastka na potrzeby zakładu, kawiarni i baru (zeznania wnioskodawczyni - k. 46 v. - 47 a.s.).

W zakładzie pracy ubezpieczonej znajdowała się kawiarnia, natomiast obok niej znajdowały się pomieszczenia ciastkarni, które składały się z piekarni, hali produkcyjnej i magazynu gdzie stała chłodnia na ciastka. W piekarni znajdował się 4-komorowy piec elektryczny (zeznania wnioskodawczyni – k. 46 v. – 47 a.s., zeznania świadka M. Z. (2) – k. 5- v. – 61 v. a.s.).

Praca była zorganizowana w ten sposób, że każdy pracownik pojedynczo robił swoje ciasto i je wypiekał – jedna osoba robiła ciasto kruche, inna pączki. Początkowo w zakładzie zatrudnionych było około siedmiu osób w tym trzy bezpośrednio po szkole. W ciastkarni były wykonywane ciastka i pączki, które przeznaczone były tylko na potrzeby kawiarni. Wnioskodawczyni sama przesiewała mąkę oraz ubijała jajka – skarżąca robiła ciasto drożdżowe na pączki, a potem je smażyła, robiła ciasto francuskie tj. zagniała, wałkowała placki, które wypiekała w piecu. Robiła też serniki, makowce. Maszyna ucierała ser, mak a wnioskodawczyni wrzucała produkty. Przygotowywała ciasto biszkoptowe. Jej praca polegała na wrzucaniu produktów do maszyny, które ubijała, a potem włożeniu do formy i do pieca. Skarżąca wykonywała czynności przy produkcji ciasta i przy wypieku. Czas pracy przy wypieku zależał od rodzaju produkcji i stanowił od 40 do 50 % czasu pracy (zeznania wnioskodawczyni – k. 46 v. – 47 a.s., 67 a.s., zeznania świadka M. Z. (1) – k. 60 v. 61 v. a.s., D. K. – k. 68v, 69 a.s.).

Zatrudnieni pracownicy zmieniali się przy wykonywaniu poszczególnych czynności. Zorganizowane to było w ten sposób, że wnioskodawczyni w jednym tygodniu smażyła pączki, zaś w kolejnych brała udział przy produkcji keksów, babek, placków biszkoptowych lub placków na roladę (zeznania świadka M. Z. (1) – k. 60 v. 61 v. a.s., D. K. – k. 68v-69 a.s.).

Kremy wykonywała jedna z pracownic zaś inna pracownica wykonywała galaretki. W omawianym zakładzie pracy nie robiono naleśników. Kawę i herbatę robiła bufetowa w kawiarni (zeznania wnioskodawczyni – k. 46 v. – 47, 67 a.s., zeznania świadka M. Z. (1) – k. 60 v. 61 v. a.s.).

Wnioskodawczyni w omawianym zakładzie pracy w okresie od 6 listopada 1987 roku do 5 listopada 1990 roku przebywała na urlopie wychowawczym zaś w okresie od 11 grudnia 1989 roku do 1 kwietnia 1990 roku miała przyznany zasiłek macierzyński (pismo– akta osobowe w kopercie – k. 14 a.s.).

Stosunek pracy ubezpieczonej z powyższym zakładem pracy ustał z dniem 1 lipca 1991 roku na podstawie porozumienia stron (pismo z 18 lipca 1991 roku – akta osobowe w kopercie – k. 14 a.s.).

Następnie B. L. na podstawie umowy o pracę z dnia 1 lipca 1991 roku została zatrudniona w Przedsiębiorstwie Produkcyjnym Handlowym (...) Sp. z o.o. na stanowisku piekarz (umowa o pracę z 1 lipca 1991 roku – akta osobowe w kopercie – k. 51 a.s.).

W powyższym zakładzie pracy, wnioskodawczyni pracowała w piekarni, którą prowadziła spółka. Do obowiązków skarżącej należała praca przy wyrobieniu ciasta na chleb. Skarżąca nosiła ważące 50 kg worki z mąką, którą następnie wysypywała na sito i przesiewała. B. L. wyrabiała ciasto przy pomocy maszyny i ręcznie formowała bochenki, które ważyła i układała w koszyki. Ubezpieczona w ramach swoich obowiązków obsługiwała również piec (zeznania wnioskodawczyni – k. 46 v. – 47 a.s., zeznania świadka H. P. – k. 61 v. – 62 a.s.).

Praca zorganizowana była w systemie 3 zmianowym po 8 godzin pracy (zeznania wnioskodawczyni – k. 46 v. – 47 a.s., zeznania świadka H. P. – k. 61 v. – 62 a.s.).

Powyższy zakład pracy w wyniku przekształcenia zmienił nazwę na Piekarnia w (...) s.c. A. S., M. M., w którym wnioskodawczyni pracowała na tym samym stanowisku i z tym samym zakresem obowiązków do dnia 31 stycznia 2007 roku (zeznania wnioskodawczyni – k. 46 v. – 47 a.s., świadectwo pracy z 31 lipca 2007 roku – akta osobowe w kopercie – k. 51 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wskazane dowody uznając je za spójne, wzajemnie się uzupełniające a tym samym zasługujące na przymiot wiarygodności.

Przystępując do oceny dowodów osobowych Sąd dał wiarę zeznaniom świadków M. Z. (1), H. P., D. K.. Wskazani świadkowie byli zatrudnieni razem z wnioskodawczynią w tych samych zakładach pracy. Okresy zatrudnienia wnioskodawczyni oraz świadków pokrywają się. Świadkowie mieli możliwość poczynienia niezbędnych spostrzeżeń w zakresie charakteru czynności wykonywanych przez wnioskodawczynię, jej obowiązków, warunków zatrudnienia i zasad organizacji pracy. Świadkowie dokładnie określili jakie wnioskodawczyni wykonywała czynności oraz omówili inne okoliczności dotyczące jej zatrudnienia. Zeznania świadków są logiczne i spójne, korelują ze sobą i z zeznaniami skarżącej.

Drobne rozbieżności, co do niektórych szczegółów sprawy wynikają z naturalnych ułomności pamięci ludzkiej zważywszy, że świadkowie zeznają na okoliczności zdarzeń życia codziennego niemających charakteru wyjątkowego i z tego powodu trudniejszych do zapamiętania. Okoliczność, że występują te rozbieżności przemawiają za obdarzeniem ich zeznań wiarygodnością, bowiem wskazują, że nie były one uzgadniane na potrzeby procesu. W związku z powyższym Sąd obdarzył w całości wiarą zeznania zeznających w sprawie świadków.

Powyzsza ocena dotyczy również zeznań samej wnioskodawczyni, skoro były one zgodne z wiarygodnymi zeznaniami świadków. B. L. szczegółowo opisała wykonywane przez siebie czynności oraz organizację pracy.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie został ustalony również w oparciu o przytoczone dowody z dokumentów zawartych w aktach organu rentowego oraz w aktach osobowych wnioskodawczyni. Zostały one sporządzone w przepisanej formie, w oparciu o obowiązujące w dacie ich wydania przepisy prawne oraz wydane przez kompetentne osoby w ramach przysługujących im uprawnień.

Odnosząc się do świadectwa pracy z 18 lipca 1991 roku, Sąd nie dał wiary temu dokumentowi w zakresie w jakim wskazuje na okresy pracy wnioskodawczyni na stanowisku wykwalifikowanej pomocy cukiernika i wymiaru pracy na tym stanowisku oraz odnośnie okresu pracy na stanowisku cukiernika, gdyż okresy te różnią się z prowadzoną na bieżąco dokumentacją osobową wnioskodawczyni. Ponadto Sąd, mając na uwadze przeprowadzone postępowanie dowodowe, nie dał wiary świadectwom wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 22 lutego 2013 roku oraz z dnia 8 października 2014 roku i zaświadczeniu z dnia 21 marca 2013 roku w zakresie w jakim wskazują na okoliczność wykonywania przez B. L. pracy w szczególnych warunkach na opisanych w tych dokumentach stanowiskach.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie B. L. nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748), zwanej dalej ustawą FUS, kobietom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęły okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Przepis art. 32 ust. 2 cytowanej ustawy stanowi, że za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (art. 32 ust. 4 ustawy).

Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, póź. 43 ze zm.)

okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Według przepisu § 3 cytowanego rozporządzenia okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia.

Natomiast przepis § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis § 1 ust. 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Sumując powyższe, aby nabyć prawo do emerytury B. L. musiała spełnić łącznie następujące przesłanki:

- 1) osiągnąć obniżony do 55 lat wiek emerytalny;
- 2) nie przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego;
- 3) na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnić:
 - a) co najmniej 15-letni okres wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz
 - b) staż pracy w wymiarze co najmniej 20 lat.

Bezspornym jest, że skarżąca w dniu wydania zaskarżonej decyzji ukończyła wymagane 55 lat, na dzień 1 stycznia 1999 roku legitymuje się 20-letnim stażem pracy oraz że wносиła o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Dokonując oceny, czy wykonywaną przez skarżącą pracę w trakcie kwestionowanych okresów zatrudnienia można zakwalifikować jako pracę w szczególnych warunkach, należy podkreślić, że wnioskodawczyni występując do organu rentowego o przyznanie świadczenia przedłożyła zaświadczenie oraz świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych na potwierdzenie tej okoliczności, które zostały zakwestionowane przez organ rentowy z przyczyn formalnych.

W ocenie Sądu taka sytuacja nie może dyskwalifikować możliwości wnioskodawczyni ubiegania się o przedmiotowe świadczenie. Należy mieć bowiem na uwadze, że wystawienie w sposób nie odpowiadający wymogom formalnym świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych nie jest wystarczającą podstawą do przyjęcia, że pracownik nie wykonywał pracy w takich warunkach. Obowiązek sporządzenia dokumentacji w tym zakresie obciąża pracodawcę, w związku z czym wyciąganie wobec pracownika jakichkolwiek negatywnych konsekwencji braku jej sporządzenia bądź wadliwości, byłoby dla niego nazbyt krzywdzące.

Należy mieć na uwadze fakt, że w postępowaniu sądowym nie znajdują zastosowania ograniczenia w zakresie dopuszczalnych źródeł dowodowych, ustanowione na potrzeby postępowania przed ZUS, a wynikających z rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe (Dz. U. z 2011 roku, Nr 237, poz. 1412). Zasadniczym bowiem celem postępowania sądowego jest rozstrzygnięcie sprawy po dostatecznym, wszechstronnym wyjaśnieniu jej okoliczności spornych.

Ułatwia to art. 473 k.p.c, który wprost stanowi, iż w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron.

Powyższe oznacza, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., sygn. III UZP 6/84; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r., sygn. III UZP 48/84; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 r., sygn. H UKN 186/97; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 29 stycznia 2013 r., sygn. III AUa 808/12). Z przedstawionym poglądem i wynikającymi z niego wnioskami Sąd Okręgowy w pełni się zgadza. W konsekwencji ustalenie przez Sąd w toku postępowania odwoławczego, że dana praca była wykonywana w szczególnych warunkach jest wystarczającą podstawą do uznania wykonywanej pracy za pracę tego rodzaju.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe, w którym Sąd oparł się na dokumentach znajdujących się w aktach ZUS oraz aktach osobowych wnioskodawczynie, zeznaniach wnioskodawczynie złożonych w trybie art. 299 k.p.c. i zeznaniach świadków, pozwoliło ustalić w sposób pewny, że B. L. nie wykonywała stale i w pełnym wymiarze czasu prac w warunkach szczególnych w spornych okresach na stanowisku opisanym w rozporządzeniu Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w wykazie A, dziale X, poz. 11 tj. – „prace przy wypieku pieczywa”.

Na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego stwierdzić należy, iż wnioskodawczynie niewątpliwie nie pracowała stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przy wypieku pieczywa, a tylko taka praca uznana została w rozporządzeniu z 7 lutego 1983 roku jako praca wykonywana w warunkach szczególnych. Załączone przez ubezpieczoną świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych zostały zakwestionowane przez organ rentowy i nie znalazły potwierdzenia w postępowaniu sądowym. Wbrew zapisom zawartym w świadectwach wnioskodawczynie we wskazanych okresach nie pracowała stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przy wypieku pieczywa. Skarżąca będąc zatrudniona w (...) Oddział (...) w L. – Zakład (...) początkowo pracowała jako pomocnik, a do zakresu jej obowiązków należało wykonywanie czynności przygotowawczych do wypieków ciast oraz przyuczanie się do zawodu. Pracując na stanowisku cukiernika B. L. wykonywała wszelkie czynności związane z przygotowaniem, wytworzeniem i pieczeniem ciast. Ponadto skarżąca w ramach swoich obowiązków smażyła również pączki. Czas pracy przy wypieku ciast zależał od rodzaju produkcji i stanowił od 40 do 50 % czasu pracy wnioskodawczynie.

Stanowisko o braku możliwości zakwalifikowania prac przygotowawczych jako prac przy wypieku pieczywa znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego. W wyroku z dnia 12 lipca 2011 r. (II UK 2/11, LEX nr 989128) Sąd Najwyższy uznał, że wykonywanie przez ciastkarza prac polegających na przygotowywaniu ciasta (rozczyn) wyrabianiu, porcjowaniu i formowaniu ciasta oraz dekorowaniu pieczywa nie pozwala na przyjęcie, że wnioskodawczynie stale i w pełnym wymiarze (8 godzin dziennie) pracowała przy wypieku pieczywa. Innymi słowy, powyższe prace przygotowawcze zostały uznane przez Sąd Najwyższy jako prace, które nie są pracami przy wypieku pieczywa.

B. L. będąc zatrudniona w Przedsiębiorstwie Produkcyjnym Handlowym (...) Sp. z o.o. (następnie przekształcona w Piekarnię w (...) s.c. A. S., M. M.) na stanowisku piekarz pracowała przy wyrobie cista na chleb, nosiła worki z mąką, którą wsypywała na sito i przesiewała, wyrabiała ciasto przy pomocy maszyny, ręcznie formowała bochenki, które ważyła i układała w koszyki. W prawdzie ubezpieczona w ramach swoich obowiązków obsługiwała również piec jednak w ocenie Sądu nie można przyjąć, iż prace te można zakwalifikować jako prace wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu prac w warunkach szczególnych, bowiem wnioskodawczynie oprócz prac związanych z wypiekiem pieczywa wykonywała także wszystkie prace przygotowawcze, które nie zaliczają się do prac przy wypieku pieczywa.

W orzecznictwie Sądów Apelacyjnych wyrażany jest pogląd, że tylko prace przy wypieku pieczywa są pracami wykonywanymi w warunkach szczególnych i nie jest taką pracą np. formowanie ciasta. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 23 października 2012 roku, III AUa 783/12, LEX nr 1237004, Wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 marca 2014 roku, III AUa 1109/13, LEX nr 1454534).

Mając na uwadze ustalone w sprawie okoliczności oraz w świetle powołanych przepisów, należy stwierdzić, że B. L. nie legitymuje się stażem 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Tym samym wnioskodawczyni nie spełnia kumulatywnych przesłanek nabycia prawa do przedmiotowego świadczenia, w związku z czym nie było podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji.

Mając na uwadze wskazane okoliczności, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w wyroku.